

svar. Hvad er det, der bydes os? Det er helt igjennem et Forslag, der efter min Overbevisning er af den Art, at det, naar det kommer til Prøve, ikke vil have nogen Værdi. Naar de Herrer dernæst tale om først og fremmest at sætte denne Bevilling i Forbindelse med Regjeringens Gaaden ind paa og Tilveiebringelse og Fremtvingen af en Indkomstskat af en bestemt Bestaafenhed, staar Sagen derved for mig som saaledes bunden paa Hænder og Fødder, at man lige saa godt strax kan sige: Nei, det bliver ikke til Noget. Det er nemlig min Overbevisning, at det allerede vil være vanstelig at faae en Indkomstskat som den, Mindretallet har paaapeget, selv under de nuværende Forhold; men den Indkomstskat, som de Herrer forlange, tror jeg ikke, at selv den nuværende Regjering, om den end vilde gaa ind derpaa og ærligt vilde stride derfor, vilde faae sat igjennem. Naar det bliver til Alvor med en saadan Skat, er det min Overbevisning, at en hel Del af dem, der hidtil have set paa den med de Dine, at de have fundet den at være meget nyttig og meget elstværdis, ville se paa den med helt andre Dine; naar det kommer saa vidt, at de se, at der er Udsigt til at faae den, ville de ikke synes saa godt om den. Ingen Skatter ere i og for sig behagelige, men mange kunne være meget tiltalende, naar man ser dem gennem Brillen og paa lang Afstand; det gjør man med Hensyn til den Skat, hvorom her er Tale. Det er paa saa langt Hold, man ser paa den, som det kan være, thi der er, i det Mindste efter min Mening, ikke nogen Sandsynlighed for, at vi nogenstunde ville faae den. Det staar ogsaa klart for mig, og jeg tror, at vi, som høre til Mindretallet, skulle gjøre det saa klart som muligt haabe for os selv og for alle Andre, navnlig for Bølgjerne og for de Herrer, som staa lige over for os, at Opførelsen, naar den kommer, ikke alene rammer dette Forslag om Forsvarsvæsenet. Nei, det er kun det Moment, paa hvilket Læringens falder saa tungt, at Bøgtkaalen synker til denne Side, men det, der bringer det dertil, er den hele Stilling, der er fremkommen vedrørende Alt, hvad der vedkommer Forsvaret. Det er Almueplanen, Søværnets Ordning, fort sagt alle de Forslag, der vedrøre Forsvarsvæsenet, og med Hensyn til dem tror jeg ikke, man skal kunne sige, at der ikke hos Mindretallet er en ærlig Billie til at tilveiebringe Noget, som har Værdi. Der er lige over for det som Regjeringen har forelagt, fremsat Noget som er af den Bestaafenhed, at det for mig staar som fuldkommen ubrugeligt, og vi, der staa paa denne Side, komme da ganske vist til den Beslutning: Lad os da nøies med, hvad vi have, skjøndt det er i højeste Grad mangelfuldt, meget utilstrækkeligt, meget utilfredsstillende, og koster overordentlig mange Penge, efter min Mening mange for mange, efter hvad det er værdt, fordi det er ufuldkomment, ufuldstændigt og lider af en Mængde Strøbeligheder,

der kunne afhjælpes. Hvorfor kunne vi da ikke faae dem afhjælpne? Fordi man vil have noget Andet i Stedet, der kan se skjønt og godt ud for dem, som have en levende Fantasi, men som, naar det bliver veiet paa den Bøgtkaal, der skal gjøre sig gjældende paa Valpladsen, vil falde sammen og blive sludt sammen med Kanonerne. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) talte med megen Varme. Jeg skal ikke komme ind paa hans særlige Mellemværende og Opgjørelse med andre Medlemmer her i Salen; men jeg kan ikke holde mig tilbage lige overfor den Tanke, han kom til at fremsætte om, at han byggede sin Tro paa Danmarks Forsvar paa — ja, hvad var det nu paa? — paa Frihedsflaget som Skoleflag, og et derpaa bygget idealt Forsvar for Fædrelandet med et idealt Fremtidsfolk. Det var egentlig denne Tanke, som gik igjennem denne Opdragelse. Der skal opdrages et nyt Folk, og det skal da føle saa varmt; det skal bære Dannevirke i sit Bryst, og dette Folk skal forsvare os. Ja, mine Herrer, kunde vi sætte det Folk, for hvilket det ærede Medlem føler saa varmt, ud paa Kjøbenhavns Næhed paa Middelfgrunden og forskjellige andre Steder, var det meget skjønt; men jeg frygter for, at dette Folk, naar vi inden kortere eller længere Tid komme til at behøve et godt Forsvar paa de Steder, ikke vil være der. Jeg kan saaledes ikke andet end i høi Grad beklage, at vi her komme til et Sammenstød om et Ganne, der er af stor Betydning for vor hele Tilværelse, nemlig Opnaaelsen af en heldig, fredelig, men sikker Løsning af et godt Forsvarsvæsen, ved hvilket der saa meget som muligt tages Hensyn til de finansielle Byrder, og den Sparfommelighe, som kan tilveiebringes. Jeg behøver ikke at sige, at jeg fra tidligere Tid af har næret stor Ærbødighed for de store Udgifter, men jeg har altid udtalt: Husk paa Konsekvenserne, thi de komme engang. Nu have vi dem, mine Herrer! Repræsentationen har den Gang med stor Styrke sat et Forsvarssystem igjennem, som jeg søgte mig overbevist om ikke var tilfredsstillende, og som jeg endnu siger ikke er tilfredsstillende, men hvad byde de Herrer i Stedet? Noget, der er mere tilfredsstillende? Nei, i Sandhed ikke mere tilfredsstillende, naar vi skulle tale om Forsvarssagen; mere tilfredsstillende maatte for at være i Samklang med ideale Forestillinger og skjønne Fantasier; men af dem kunne vi ikke leve i Tidens Længde. Dertil er vor og Europas hele Lidretning meget for materiel. — Jeg skal ikke trætte med længere Udtalelser; Tiden er saa fremskreden, at jeg tror, vi Alle længes efter at faae Ende paa den, og jeg skal derfor standse her, skjønt der kunde være Udførligt, som jeg endnu kunde ønske at sige.

Conseilspræsidenten (Strup): Der var saare meget, af, hvad den ærede Ordfører udtalte, som i høi Grad fristede mig til Gjenfvar,